

Alice Vaňkátová rozená Pfefferová
narozena 27. března 1940

Alice VAŇKÁTOVÁ se narodila 27.3.1940 v Šumicích u Pohořelic do rodiny holiče Ernesta a Marie Pfefferových. Otec patřil k německé menšině, matka byla dcerou slovenských přistěhovalců. Již v roce 1940 jí matka zemřela na následky zranění po bombardování. Tlaková vlna po dopadu bomby jí poškodila plíce.

Otec se v roce 1943 znovu oženil s Rudy Netoličkovou a přestěhovali se do Brna, kde sloužil v židenických kasárnách německé armády. Na jaře 1945 byl otec zajat na západní frontě spojeneckou armádou. Až do osvobození zůstaly Alice s nevlastní matkou v bytě v brněnských Černých Polích. Po vyhlášení odsunu musela nevlastní matka německé národnosti i se svou matkou nastoupit do transportu a připojit se ke známému pochodu do Vídně. Při zastávce v Pohořelicích se pětileté Alice ujali příbuzní z matčiny strany a dál v pochodu nepokračovala.

Od té doby žila v rodině svých prarodičů Vyskočilových. O otci Alice neměla zprávy, byla pokládána za sirotka. Navštěvovala základní školu v Pohořelicích a od 11 let a dojížděla na víceleté gymnázium do Mikulova. Po maturitě nastoupila ke studiu na zemědělské fakultě v Brně. Studium nedokončila, protože vážně onemocněla tuberkulózou. V léčebném sanatoriu strávila 10 měsíců a poznala se zde se svým budoucím manželem Janem. Také zde navázala celoživotní přátelství s další pacientkou, starší bezdětnou vdovou, paní Malenovou, která Alici nahradila ztracenou rodinu. V roce 1961 uzavřeli s Janem Vaňkátém manželství a přestěhovali se do Sedlece k paní Malenové. Pracovala jako vychovatelka na zemědělském učilišti v Bulharech a po té na základní škole v Sedleci. Teprve nyní se prostřednictvím strýce z otcovy strany dozvěděla, že její otec válku přežil a žije v Rakousku. Manžel Jan s ním navázal kontakt a zprostředkoval setkání po 18 letech. Navštěvovali se pravidelně až do jeho smrti, i když přerušené vztahy a city se nedaly tak lehce obnovit.

Paní Vaňkátové se postupně narodili dva synové Vítězslav (1962) a Jan (1968). Po roce 1971 byla režimem nucena měnit pracoviště v mikulovském regionu. Přitěžovaly jí rodinné svazky se Západem. Z tohoto důvodu zažívala ústrky a šikanu i v dalších zaměstnáních. Od roku 1979 pracovala jako učitelka mateřské školy opět v Sedleci, kde strávila zbytek svého profesního života až do odchodu do penze. V roce 1990 byla rehabilitována a bylo jí vysloveno hluboké politování a omluva za příkoří, která musela z politických důvodů snášet v období normalizace.

Paní Alice Vaňkátová žije v Sedleci u Mikulova. Její životní krédo je: „Nedejte se a stůjte si za svým. Jakmile jednou ohnete hřbet, budou si na vás dovolovat čím dál víc.“ A paní Vaňkátová si za svým stála a stojí dodnes.
